

ството имъ. Така турцитѣ лесно стигнали до българскитѣ граници и превзели Одринъ въ 1363 г. Земята и градътъ много имъ се харесали по плодородие и по работното християнско население. Султанъ Мурадъ изградилъ казарми за войскитѣ си въ Одринъ, издигналъ джамия и пренесълъ столицата си отъ Мала Азия въ голѣмия тракийски градъ, залостенъ и укрепенъ между хълмове въ тѣсно мѣсто, гдето се сливатъ въ едно тритѣ рѣки: Тунджа, Арда и Марица.

Това нѣщо много загрижило българитѣ. Турцитѣ заобиколили Цариградъ и отъ Одринъ почнали да настѣпватъ къмъ Ямболъ, Стара-Загора, Родопитѣ и Пловдивъ.

Царь Иванъ Александъръ

За голѣма жалость, въ това време и българскитѣ царь Иванъ Александъръ не билъ силенъ. Имало нѣколко боляри, които не му се покорявали, а въ двореца му въ Търново ставали крамоли между двамата му синове — Иванъ Срацимиръ и Иванъ Шишманъ. Срацимиръ билъ по-голѣмъ, роденъ отъ царица Теодора, ромънка, а Иванъ Шишманъ по-малъкъ, роденъ отъ майка еврейка, Сара.

Първата царева жена (ромънката) била разведена и изпратена въ единъ женски манастиръ, а втората, Сара, била покръстена съ име Теодора и, като царица, седѣла въ царскитѣ дворци. Новата царица поискала отъ царя нейниятъ синъ Иванъ Шишманъ да стане помощникъ-царь на баща си въ Търново, а по-голѣмиятъ Иванъ Срацимиръ да иде помощникъ-царь въ Видинъ. Това размѣстване на царскитѣ синове докарало свада между братята. Царътъ гледалъ да ги помирява и съ туй не обърналъ сериозно внимание на турскитѣ нападения въ Тракия. Наистина, той изпратилъ старитѣ си синове Михаила и Асена да спиратъ турцитѣ, но тѣхнитѣ войски били малко и не могли да се проти-